

Iz cikla: Na prerijah.

Ali vem?

Koštrunčki — oblački, oj kam mi hilite?

Ptički — pijančki, oj kam mi letite?

Na ekvatorju stojim in moja senca pada na vse štiri strani neba.
Hipno se čutim močnega in slabega, rdeča kri mi curlja iz srca.

Strmenje.

Kletko imam, pa nobenega slavčka.

Sedlo imam, pa nobenega vrančka.

Runo imam, pa nobene kraljice.

Gosli, toda nobene strune.

O prerijskem bivolu.

(Kakor suličast tempelj so njegovi rogovi.)

Bol.

Na moje okno trka ptič droban.

„Bela ženka s koso ostro kosi vsak dan.“

Vsak dan maj v dušo mojo sije.

Kragulji kljujejo srce, bele ženke ni je.

Ptič droban z julranjo zarjo odletel je.

Dušo mojo so objele sence, molk v njej bel je.

Molk.

Breze volnene košuljice so slekle.

„Kaj je z mojim rožmarinom, dèkle?

Ali ga še zalivaš z bolnimi solzami?

V noči grabiš tèmo z vitkimi rokami?

Ne zalivam ga z bolnimi solzami,

Ne grabim v noči tème z vitkimi rokami,

V moje srce bolečine legle so in mraki,

Kakor ranjene košute — pogledi moji plahi.

V mesečini.

Ko so padli name mraki, sem hitel k svoji tenkolasi ljubici v črn grad.
Z razpuščenimi lasmi je prihitela k oknu, bil na ustnih smeh ji mlad.

V parku, zavilem v noč, vodomet šumljal je in srce mi tolklo bolno.

Vrgla se je koprneča na moje prsi in sem se zagrebel v obleke njene toplo volno.

Noč.

Že plički žvrgolijo in zelena prihaja pomlad.
Toda zame ne prihaja, kakor tudi bi jo rad.
Ne sveli mi več solnce, legla tēma je na njo že.
Na njenem vrtu ne klijejo več zame svetle rože.

Tantalinada.

Vem pa, da bom prišel domov v noči,
Ljuba moja, nikar ne tuguj, ne joči!

In če bo z mojih srčnih ran tekla kri,
Ne vrzi se mi v naročje, mi v njem ne umri!

Ker, dekle moje, samo en trpeč obraz poznaj,
In na tem, ko telo viselo je na križu, žolt smehljaj!

Anton Podbevšek.

